

Ni tossuts, ni submisos, ni insolidaris

La revolta d'Aragó

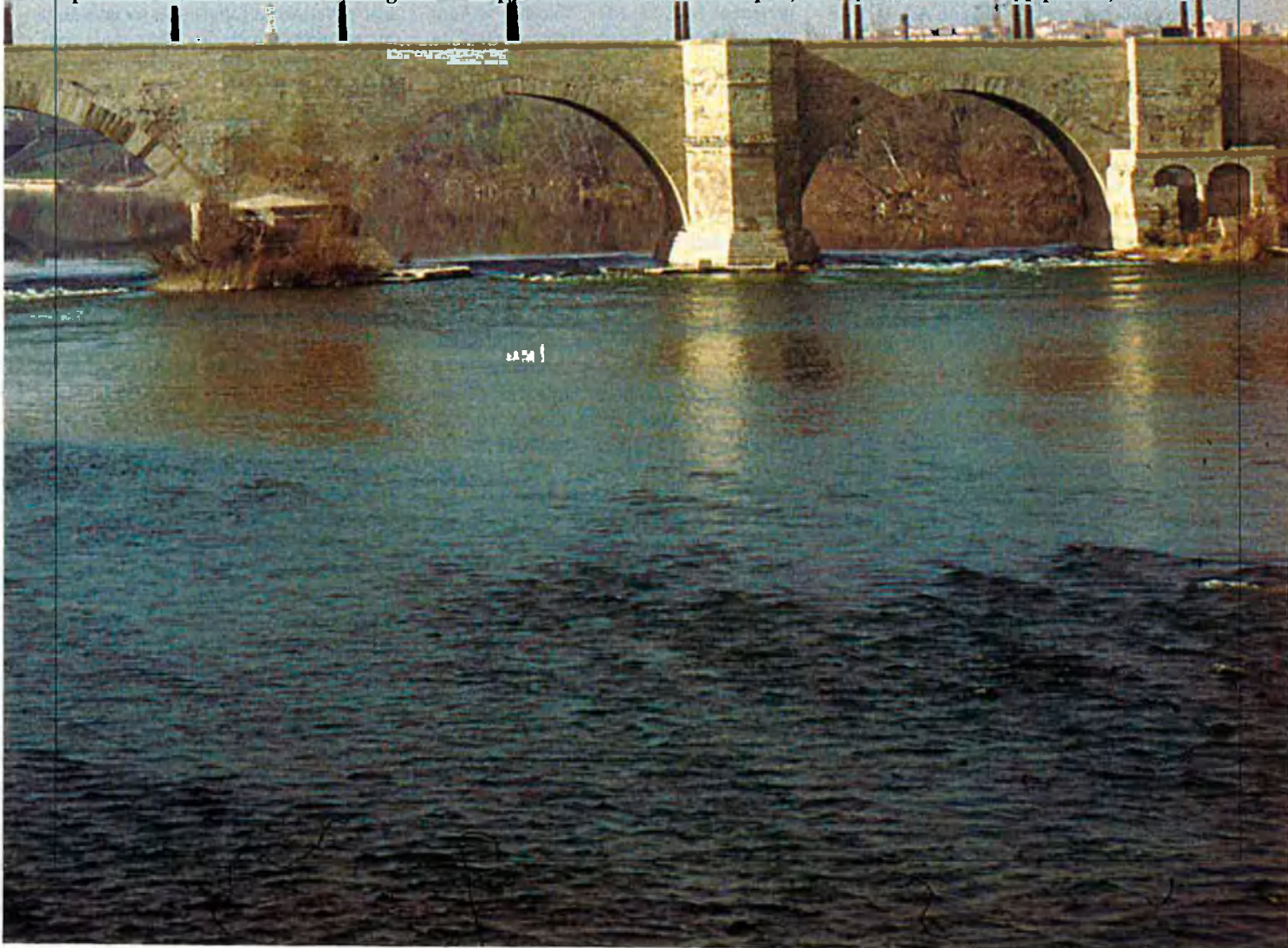
La negativa a transvasar aigua de l'Ebre és un dels punts fonamentals que alimenten el sentiment autonomista aragonès. EL TEMPS ha volgut prendre la temperatura política Ebre amunt i saber fins a quin punt afecta els antics socis de la corona catalano-aragonesa.

La senyera era la mateixa, quatre barres roges sobre un fons groc, però el poble que la duïa era un altre. Més de set mil persones recorrien el centre de Madrid amb una quadribarrada de gairebé 3.000 metres quadrats per aturar-se davant el Congrés dels diputats i demanar l'autonomia plena per a Aragó. Era el 15 de novembre del 92. El viatge a Madrid recollia el precedent del dia de Sant Jordi, patró d'Aragó i festa de la comunitat: llavors 120.000 persones es van manifestar a Saragossa

amb el mateix objectiu. La quantitat era significativa però més encara si es té en compte que els manifestants eren el 10% de la població aragonesa. Ara, uns mesos després, el canvi d'any ha servit per atiar aquell esperit amb un tema que, Ebre amunt, no es pot tractar sense passió: l'aigua. "Et faig una aposta —comenta Jesús Bernal, secretari general de la Chunta Aragonesista, CHA, un partit que es defineix com a nacionalista d'esquerres— si la manifestació es fera ara, després de la informació filtrada pel Ministeri d'Obres Públiques, en-

cara hi aniria més gent". Aquest sentiment és compartit per una bona part de la societat aragonesa, que sembla despertar d'un somni de conformitat que molts qualifiquen de falsa imatge interessada. La filtració del ministeri correspon a les primeres notícies del que serà el Pla Hidrològic de l'estat, un pla que, amb la reforma del codi penal, figura entre els objectius prioritaris a aprovar pel govern, abans de les eleccions.

Segons les informacions calculadament donades a la premsa, l'Ebre però

El poble aragonès s'ha abocat en les manifestacions per l'autonomia.

l'escenari de nous transvasaments d'aigua de la seua conca cap a zones del País valencià, Castella-la Manxa i Catalunya. A Aragó, gairebé de manera unànime, la proposta ha estat sentida com una provocació. Des del Partido Aragonés (PAR), coalitzat en el poder amb el Partit Popular, fins a la Coordinadora Alternativa por Aragón-Izquierda Unida (CAA-IU) tot l'espectre polític que ocupa lloc a les Corts Aragoneses s'hi ha oposat amb contundència, a excepció del PSOE, que va ser el partit més votat a les darreres eleccions. A la reivindicació de l'autonomia plena, en el que es considera un greuge comparatiu amb el País Basc i el Principat, s'uneix de manera inseparable la negativa a transvasar l'aigua de l'Ebre. De nou a Aragó, la relació entre reivindicació autonomista i aigua és tot una cosa, i de nou, els Països Catalans, els antics socis de la Corona Catalano-aragonesa, es troben involucrats, potser més que no voldrien.

UN CONFLICTE ANTIC

"Mira, aquí esmentar l'aigua és com esmentar el Pilar. És intocable" —comenta una jove militant del PAR, el partit que ha aconseguit encapçalar, des de l'òrbita conservadora, el sentiment autonomista aragonès. El mateix PAR, que fins fa poc es definia com a Partido Aragonés Regionalista, deu el seu origen als conflictes amb l'aigua. En plena època franquista, el president de la Diputació de Saragossa, Hipólito Gómez de las Rocas, llança una campanya popular per oposar-se al gran transvasament que el govern pretenia posar en funcionament per canalitzar aigua cap a Barcelona. Aquella campanya trauria la

gent al carrer i facilitaria el sorgiment de la Candidatura Aragonesa Independiente de Centro (CAIC), origen del que el 1978 seria el PAR. El 1990, aquest partit es convertia en Partido Aragonés i oblidava el regionalisme, pressionat per les seues joventuts, el Rolde Choven ('rotlle jove') passava a ser nacionalista. Segons el seu president José M. Mur: "Només volíem adaptar la nostra terminologia al nivell de comprensió del poble aragonès del fenomen autonòmic".

No obstant aquest nacionalisme primereenc, el PAR ha optat per pactar amb l'altre partit conservador, el PP, per a obtenir la majoria a les corts i la presidència de la comunitat, en mans de l'asturià Emilio Eirua. La delicada situació de forces a les Corts aragoneses, 34 escons per al PAR-PP, 30 per al PSOE i 3 per a Izquierda Unida, es va complicar encara més quan, estrenat el 93, un diputat del partit popular, Emilio Gomáriz, es va convertir en trànsfuga i va impedir l'aprovació dels pressupostos anuals. Però, malgrat aquesta presidència en mans del regionalisme-nacionalisme-autonomisme "que tots són sinònims a Aragó", segons indica José M. Mur, són els partits estatals PP i PSOE, els que, a través de pactes i postures fermes controlen la política aragonesa.

TOTS ELS PACTES POSSIBLES

A Aragó, els pactes, ja siga per ser respectats o trencats, són una constant en qualsevol anàlisi de la situació política. Un d'ells, el pacte autonòmic, subscrit entre el PP i el PSOE deixa els populars en una situació ben delicada. Per Marcel·lí Iglesias, president de la Diputació d'Osca,

catalanoparlant de la Franja de Ponent (la zona aragonesa on es parla el català), i responsable de comunicació del PSOE aragonès: "El PP ha edificat un gran monument a la irresponsabilitat amb la seua actuació". Els populars, en efecte, donaren suport a la manifestació de Madrid, però uns dies abans havien votat a favor del pacte autonòmic amb el PSOE. Aquest pacte impedeix la consecució d'una autonomia semblant a la que tenen les comunitats històriques i fixa límits per a la reforma dels estatuts *de via lenta* com el d'Aragó i, entre altres, els de les Illes Balears. La conseqüència d'aquesta doble actitud és una complicada filigrana política a les Corts d'Aragó. A l'endemà del 15-N, es constituïa una comissió per reformar l'estatut d'autonomia aragonès.

Algun temps després, EU i el PAR presentaven una proposta conjunta que inclou fins i tot la possibilitat d'arribar a un concert econòmic amb l'estat similar al basc. El PP es comprometia a donar-hi suport però, obligat pels acords signats a Madrid amb el PSOE, havia de presentar una altra proposta que es limitava al pacte autonòmic, juntament amb els socialistes. La reforma de l'estatut, no obstant això, no pot anar enlloc sense l'ajuda dels socialistes, ja que es necessiten els dos terços de la cambra per a donar el vist-i-plau a aquestes mesures.

L'altre pacte, sense el qual no es pot comprendre la temperatura que Aragó viu aquests dies, és l'anomenat Pacte de l'Aigua. Signat l'any passat per totes les forces polítiques amb presència a les corts, implicava que l'estat invertiria 200.000 milions de pessetes en 20 anys per a la construcció de 32 embassaments i altres infraestructures que es consideren de primera necessitat. Ara, tots els partits, a excepció del PSOE, fan la mateixa interpretació de la decisió de Borrell de traure el Pla Hidrològic sense consultar: "Ens han pres el pèl". Com sintetitza José Francisco Mendi, coordinador general de CAA-IU: "El tema dels transvasaments, l'ha tret el govern central, precisament en període pre-electoral i després d'un any en què hi ha hagut diversos excessos. Hi ha un pacte previ i uns estudis de conca que no s'han acabat. Quan es facen les inversions previstes al pacte de l'aigua, aleshores veurem si es poden fer aquestes grans obres, tenint en compte que cal mantenir el cabal ecològic que asseure la vida al riu i al delta. A més, es vol fer creure que tots els problemes de proveïment a Espanya deriven del fet que Aragó no vulga cedir l'aigua i això no és cert".

El president del govern espanyol Felipe González va sintetitzar aquesta idea de manera vulgar, va dir que algunes comunitats vivien assegudes sota la botija perquè no els furtaren l'aigua. De moment, només el conseller d'Obres Públiques de la Generalitat valenciana, el socialista Eugeni Burriel, s'ha afegit a les crítiques el govern central i acusat al govern aragonès d'insolidari.

Ni el PAR, ni el PP, ni IU volen entrar en el joc dels enfrontaments entre comunitats autònomes. L'enemic ha de continuar sent, en exclusiva, l'estat central. José M. Mur recorda els copromisos històrics incomplets: "Des del 1915, que es va aprovar el Pla de Regs de l'Alt Aragó, hi ha 300.000 hectàrees que són pur desert i esperen l'arribada de l'aigua. A més, ¿Com es pot dir que Aragó no és solidari si els grans embassaments, com el de Mequinensa i el de Casp, no serveixen més que d'ací cap avall, a altres comunitats?". Per Mur, les anàlisis

del secretari general per a les polítiques de l'aigua i el medi ambient, el valencià Vicent Albero, que apunten que el regadiu no és rendible dins la normativa de la CE, no són més que "una manera d'amagar la dolentíssima negociació que es va fer per entrar al mercat comú. A més, si el regadiu no és rendible ¿Per què el Pla hidrològic preveu aigua per a regadius nous en altres zones de l'estat i no a Aragó?"

Només el PSOE aragonès s'alça contra aquest punt de vista, el seu lema: cal ser solidari, l'aigua de l'Ebre és de tots els espanyols. Per a la resta dels partits, en canvi, l'aigua és de tota la conca, i prou. Les tesis aragonesistes interpreten que l'aigua és riquesa i que Aragó no pot prescindir-ne, que el contrari és condemnar-lo a estancar el seu creixement. En aquest sentit valoren que l'estat central els ha fet jugar un paper poc lluit en l'Espanya de les autonomies per una senzilla raó: són pocs, molt pocs, escassament un milió dos-cent

mil, i representen un preu molt escàs per als partits d'abast estatal. Les últimes enquestes indiquen en aquest sentit que l'aïllament del PSOE en el fervor autonomista li faria perdre un nombre de vots significatiu a Aragó, però irrellevant al conjunt de l'estat espanyol. Pel president de la comunitat, Emilio Eiroa: "L'autonomia aragonesa ha estat feble fins ara i ha estat tinguda en compte escassament en els debats de l'estat. En els últims dos anys, sembla que Espanya estiga redescobrint-nos en forma de poble rebel, rondinaire i egoista. Cap d'aquestes qualitats es correspon amb l'Aragó real, com tampoc som la societat submissa i resignada que ha pogut semblar durant anys".

Societat submissa, poc conflictiva, un tòpic que per Emilio Gastón ha estat molt útil per al govern central. Gastón, poeta i orador reputat, ocupa el càrrec de Justicia de Aragón, l'equivalent al síndic de greuges. El 1592, el Justicia va ser decapitat

ELS PARTITS ARAGONESOS DAVANT ELS TEMES CLAU

Transvassament

El PSOE va signar el pacte de l'aigua però insisteix que l'aigua de l'Ebre és de tot l'estat i cal ser solidaris.

"És una provocació de l'estat central traure el tema dels transvasaments". El pacte de l'aigua, entre PAR, IU, PSOE i PP implica que no es poden fer transvasaments abans d'acabar les obres prèvies i, segons els números, no és segur que aleshores sobre aigua.

El PP exigeix el compliment del pacte de l'aigua i deixa per a després la possibilitat dels transvasaments. José M. Aznar també s'ha manifestat de la mateixa manera i ha col·locat en una situació delicada els seus col·legues del País Valencià.

El pacte de l'aigua és prioritari i les reserves de l'Ebre baixen, per la qual cosa no sembla possible fer altres obres. En qualsevol cas els transvasaments impliquen un gran impacte ambiental que ha de ser estudiat.

La Chunta no va acceptar el pacte de l'aigua perquè el considerava un parany per a donar peu als transvasaments, que considera irrealitzables si es vol salvar l'aspecte ecològic de l'Ebre, sobretot al delta, i les necessitats d'Aragó.

Posició TAV

"Comprenem que els socialistes valencians reivindiquen el corredor mediterrani però estem segurs que acceptaran la prioritat de la línia per Saragossa entre Madrid i Barcelona".

"El TAV no ha estat una reivindicació dels aragonesos. Ens l'hem trobat perquè Saragossa està entre Barcelona i Madrid. De tota manera són només especulacions, mentre que a València ja tenen el Tren de Velocitat Alta amb unes previsions concretes per a l'any que ve".

Mentre l'alcalde de València i el de Castelló, tots dos del PP, promouen plataformes per reivindicar el corredor mediterrani, el PP aragonès es mostra partidari de la línia per Saragossa.

No és necessari fer un TAV, ni per Saragossa, ni per València. És molt millor fer altres obres més bàsiques.

El TAV no és prioritari i s'ha d'estudiar molt bé el seu impacte. Abans cal millorar altres línies i recuperar serveis que ja no funcionen i que provoquen el despoblament de moltes zones. La Chunta recorda que moltes estacions estan fora de servei per decisions mercantilistes de Renfe.

Relacions PPCC

Els secretaris generals dels socialistes aragonesos, valencians i del Principat van mantenir una reunió a Morella al novembre del 92, no obstant això opinen que les relacions són insuficients i que el PSOE és l'únic partit que pot fer propostes globals.

El PAR va tenir bones relacions amb Unió Valenciana però va defugir la idea de participar en una federació de partits regionalistes per a les properes eleccions generals. Segons el seu president, ara li interessa molt incrementar les relacions amb CIU.

Les relacions són escasses, però els populars es mostren decidits a incrementar-les.

Izquierda Unida, Esquerra Unida i Iniciativa per Catalunya promouen reunions periòdiques per a tractar temes com el del aigua, el TAV o la central tèrmica d'Andorra però CAA-IU reconeix que són insuficients.

La Chunta manté molt bones relacions amb UPV i el PSM. Considera que cal incrementar-les i lamenta no trobar un referent similar al Principat.

per ordre de Felipe II per defensar els drets dels nobles aragonesos, quan ocupava el càrrec Juan de Lanuza. Reinstaurat per l'estatut, el Justicia s'ha convertit en un símbol apreciat i popular entre els aragonesos, que li atorguen les quotes més altes de popularitat. No en va, E. Gastón va ser l'encarregat de tancar les manifestacions de Saragossa i Madrid amb discursos reivindicatius, no exempts de lírica. Per ell, aquestes tasques "no són més que el compromís de defensar l'autonomia, que és una de les missions del Justicia implícites i reconegudes al seu estatut". No obstant això, el partit socialista ja ha deixat clara la seua postura de no tornar a votar a favor de la candidatura de Gastón per a la renovació del càrrec, que ha de ser consensuat entre tots els partits. Segons Marcel·lí Iglesias: "S'ha passat de temperatura. Emilio Gastón prové de l'esquerra, on va quedar marginat i ara és el millor col·laborador de la dreta. Ha estat proposat pel govern i si el proposa el govern ¿com pot vigilar-lo? No és una fórmula correcta".

Gastón, antic militant i fundador del Partido Socialista de Aragón, analitza el paper de la comunitat assignat des de Madrid: "Aragó no ha estat mai passiu però té un territori molt gran i molt poca població i, a més, convenia situar-lo com un matalàs antiautonomista entre el País Basc i Catalunya. Però la història diu tot el contrari. Malgrat els pocs habitants, en les corts constituents hi hagué quatre parlamentaris autonomistes. Després del País Basc i Catalunya, Aragó era la comunitat més important quant a representants propis". I aquesta representació encara continua, ara en mans dels diputats del PAR. Malgrat les poques competències de què disposa, el govern aragonès ha aconseguit implantar una institució com el Justicia, que encara no funciona al País Valencià, tot i estar prevista, i ja té en projecte una llei de comarcalització, en clara demostració que el sentit autonomista d'Aragó va més enllà d'una simple manifestació.

AUTONOMIA NECESSÀRIA

L'evolució econòmica d'Aragó, juntament amb la de la seua població, ha fet que la reivindicació de l'autonomia (i amb ella la de l'aigua) siga vista com una necessitat vital per a potenciar el desenvolupament incipient de la comunitat que sembla recuperar-se de la desertització de capitals i pobladors que va patir durant les dècades del 60 i el 70. Paradoxalment, la falta de població ha permès a Aragó mantenir un bon nivell de creixement econò-

mic i que tant la província de Saragossa com la de Terol figure entre les que més han millorat la seua situació durant els últims anys. Com a dada indicativa, el Producte Interior Brut (PIB) per càpita l'any 1991, va ser a Aragó igual al del País Basc i superior al del País Valencià i al de la mitjana espanyola.

Però altres dades no auguren tan bones perspectives: la candidatura de Jaca 98 per als jocs d'hivern va representar una despesa extraordinària a què es va abocar el govern aragonès, que, finalment, va veure frustrat el seu intent. Terol va ser la prime-

LES INFRASTRUCTURES DE LA CONTROVÈRSIA

ra província d'Espanya que va reflectir una evolució negativa de la població; l'any passat hi moriren més persones que no en van nàixer. Això no fa més que confirmar que el despoblament continua i que la concentració dels habitants d'Aragó a la conca de l'Ebre és cada vegada major. El nord, Osca, per la seua banda, continua tenint el major nombre de pobles abandonats, tot i la importància que el turisme pirinenc va cobrant. Amb el dèbil creixement, l'envelliment dels aragonesos també supera la mitjana de l'estat: és la comunitat autònoma amb més concentració de persones majors de 65 anys. Segons un estudi publicat recentment, si les coses continuen així, per al 2030 no hi haurà pràcticament cap xiquet menor de quinze anys a Aragó. Però sense les competències de serveis socials o educació és molt complicat fer res per evitar-ho. Autonomia, doncs, i infras-

tructures per articular el territori són els pilars bàsics de l'Aragó que no vol perdre el tren europeu, però aquestes infraestructures poden resultar conflictives quan es tracta de triar entre fer-les a Aragó o a les comunitats veïnes.

TAV, TVA I AUTOVIES

Juntament amb els transvasaments, que ja han rebut una resposta negativa, altres grans obres públiques afecten zones d'Aragó i els Països Catalans. Una d'elles és la construcció de l'autovia Somport-Sagunt. Aquesta autovia serviria per donar una eixida cap al mar a Aragó i per crear una autèntica columna vertebral del territori, però el govern valencià no la considera prioritària. Emilio Eiroa manifestava a EL TEMPS: "He mantingut contactes amb el president Lerma a València, però, de moment, no hem avançat en aquesta col·laboració. Mentre que per a nosaltres l'autovia des de Somport a Sagunt és vital, la Generalitat dona prioritat a la seua comunicació amb Madrid". El govern aragonès va celebrar el començament de les obres del túnel de Somport com una fita en la lluita ancestral d'Aragó per a trencar el seu aïllament cap a Europa però, sense una línia cap al mar, a través del País Valencià, de poc servirà aquesta nova connexió. Els indicadors econòmics, no obstant, continuen marcant al País Valencià la prioritat de l'autovia a Madrid, una línia ja consolidada per l'ús i que no para de créixer.

Però si el govern aragonès reivindica una vegada i altra la construcció de l'autovia, el valencià fa el mateix amb la línia del TAV que ha d'unir Madrid amb Barcelona. Encapçalat per Joan Lerma i amb el suport dels alcaldes de València, Castelló, Alacant i Tarragona, les institucions valencianes s'han fet ressò de les demandes dels sectors econòmics al sud de Barcelona, que reclamen, amb números en la mà, la necessitat del corredor mediterrani per al TAV. La línia Barcelona-València continua sent la més transitada de l'estat, però el govern central ha apostat fort per la connexió entre Madrid i Barcelona a través de Saragossa. El primer tram d'aquesta nova línia d'alta velocitat uniria les ciutats de Lleida i Saragossa, dues capitals que, fins ara, han viscut tradicionalment d'esquena.

Mentre les decisions de Madrid han enfrontat a València els representants del mateix partit socialista amb la cúpula estatal, a Aragó han estat rebudes amb una certa fredor. José M. Mur se'n mostra escèptic: "L'AVE passarà per Saragossa perquè estem entre Madrid i Barcelona i

Emilio Gastón, un Justicia que, segons el PSOE, s'ha passat de temperatura. RAFA GIL

això els socialistes no poden evitar-ho. Però nosaltres continuem pensant que seria més important i més barata l'autovia de Sagunt. D'altra banda, del TAV només se senten informacions inconcretas, mentre que durant el pròxim any s'invertirà una quantitat ja regulada de diners en el Tren de Velocitat Alta, TVA, del corredor mediterrani, que si fa no fa és el mateix i que no és un projecte, sinó una realitat. Jo crec que en aquest terreny, Llevant ha guanyat la partida". El president Emilio Eiroa, però, tot i pertànyer també al PAR és més contundent: "La línia natural d'aquesta infraestructura és el traçat interior. Així ho va acordar ja el 1988 el Consell de Ministres i en sentit semblant s'han pronunciat, després, altres organismes internacionals. Jo desitge que València tinga les millors comunicacions amb Europa, però no a costa nostra. El traçat de l'AVE des de França per Barcelona, Saragossa i Madrid continua la línia natural de desenvolupament des de Munic, Lió i Tolosa".

La controvèrsia sobre el traçat de la línia, doncs, sembla un escull difícil per a les relacions entre Aragó i els seus veïns de l'est. Pel president socialista de la diputació d'Osca: "Es lògic que el president Lerma demane el TAV, però sé que els companys socialistes valencians assumiran perfectament que es faça primer aquesta línia. He dit primer, no en exclusivitat. Al si del nostre partit som capaços d'arribar a acords." Altres partits situats més a l'esquerra no creuen que el TAV responga ni a una demanda ni a una necessitat real de la

societat aragonesa. "Parlar del TAV mentre a Aragó s'han tancat moltes estacions de pobles petits que acaben sent abandonats és un poc ridícul", comenta Chesús Bernal. En el record queda el Tren per l'Autonomia que va partir de Saragossa cap a Madrid el 15 de novembre. El comboi, organitzat per la Plataforma per l'Autonomia, on participen tots els partits, parlamentaris o no, va aturar-se simbòlicament en llocs com Ariza, Alhama de Aragón o Ateca, on Renfe va suprimir, ja fa temps, els baixadors.

RELACIONS INEVITABLES

Obligats a parlar per la situació geogràfica, les relacions entre Aragó i el Principat i el País valencià no han estat fins ara gaire fluides. A finals de novembre del 91, els partits socialistes d'Aragó, Catalunya i el País Valencià trencaven una llança en favor d'unes converses sempre ajornades: el TAV, òbviament, i l'Ebre, entre els temes principals. També les federacions d'Esquerra Unida de les tres comunitats han mantingut diverses reunions per temes puntuals, principalment la contaminació produïda per la central tèrmica d'Andorra.

Però entre les institucions, les relacions són escases. El fet que al País Valencià el govern siga socialista, al Principat convergent i a les Balears popular dificulta l'enteneniment amb els aragonesos. No obstant, tots els partits i institucions consultades per EL TEMPS coincideixen a indicar que els contactes havien d'intensificar-se. Chesús Bernal recorda les arrels catalanes del nacionalisme aragonès: "El 1919 Gaspar Torrente va fundar a Barcelona Estado Aragonés, en franca sintonia amb Estat Català". No és estrany, ja que Barcelona és la segona ciutat amb més aragonesos del món, després de Saragossa, amb uns 100.000. CHA reconeix aquesta relació i manté bons contactes amb la UPV i el PSM i lamenta no poder trobar, segons Bernal: "un referent semblant a nosaltres al Principat".

També el PAR vol trobar entre el nacionalisme català un referent. Segons el seu president: "HI ha altres partits que ja han fet el camí que nosaltres volem recórrer. Evidentment, amb qui jo vull relacionar-me és amb el PNB i amb CiU, que són els nostres iguals, amb les diferències pròpies que marca cada territori". L'exemple de CiU serveix fins i tot a alguns destacats membres del PP, com Àngel Cristobal (que va ser anteriorment membre del PSOE i del CDS), president de les Corts aragoneses, que se declara "fervent admirador de Jordi Pujol, un home que té molt

clar el model d'estat al cap i a qui no s'escolta prou". Montes, es declara un autonomista per racionalització i no per sentiment: "Cal seguir el manament del poble i una demostració com la del 23 d'abril és prou evident." Preguntat per les diputacions o els delegats del govern és també clar: "No es pot dir que Espanya no és un país centralista i mantenir les diputacions i els governadors civils. Amb el governador civil sobra, i encara això seria discutible".

Però malgrat el desig d'acostament, no tot són bons auguris per a les relacions entre Aragó i els Països Catalans. La qüestió de les infraestructures pot ser sens dubte el punt de fricció més important, però n'hi ha d'altres. "Els aragonesos -confesa Mur- percebem una certa apropiació per part de Catalunya d'una història i uns símbols que ens són comuns. Una certa prepotència que no és bona". Juntament amb aquest sentiment abstracte, el mai no resolt proble-

Emilio Eiroa, president de la Diputació General de Aragón. RAFA GIL

ma de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, que segons els estatuts de totes les comunitats membres hauria de ser de propietat plural i que la Generalitat de Catalunya manté en exclusiva, sorgeix una i altra vegada quan es parla de problemes a resoldre.

Sens dubte problemes, però Aragó vol ara parlar amb veu pròpia amb els seus veïns, Ebre avall, i evitar el paper de convidat de pedra que Madrid li havia reservat. La crida ja és feta.

Jordi Sebastià